

har tilstrækkeligt mange af den slags bofællesskaber. Men vi ved egentlig udmærket godt, hvad det er, der er brug for, og hvad der skal til, så på den måde synes jeg godt, man kan tale om, at vi nærmer os en vis afslutning på forsøgsperioden.

Men så synes jeg også stadig væk, at nogle af de eksempler på mangler, der er blevet nævnt også på det sociale område, er rigtige og noget, som vi skal arbejde videre med.

Det drejer sig ikke mindst om at finde ordentlige måder at etablere et samarbejde på mellem amter og kommuner, mellem den sociale og den sundhedsmæssige indsats, for at sørge for, at der ikke er mennesker, der går tabt, når de bliver udskrevet fra hospitalet, fordi der ikke er noget at blive udskrevet til, og for at sørge for en form for behandling knyttet til det sted, det bofællesskab, hvor man bor, så man måske undgår en indlæggelse.

Men det drejer sig også om sådan noget som steder, hvor man kan søge hen om natten, hvis man ikke kan holde ud at være alene. Det har været efterlyst i en del år, og nu er disse steder ved at komme. Der er kommet en 3-4 steder i København og også andre steder, hvor man simpelt hen kan gå hen – eventuelt i forbindelse med et værested, et distriktspsykiatrisk center, men i hvert fald et værested – og overnatte, fordi der kan være en periode, hvor man ikke kan klare at bo alene. Det er sådan nogle tanker, vi skal videre med.

Vi har haft en del debat om den psykiatriske udrykningstjeneste. Vi ved, at der i enkelte kommuner bliver suppleret med en slags socialt team, hvor man kan henvende sig, hvis man er vidende om, at der er et psykisk sygt, et sindslidende menneske, der har brug for støtte, så der kommer nogle og bakker op bag vedkommende. Den slags steder, hvor man kan henvende sig, er også noget af det, vi trænger til at få udviklet, og som vi ved vi har brug for.

Så har vi også brug for det, man kunne kalde en bedre styring af indsatsen. Der er mange, der har efterlyst, at de penge, der bliver afsat, bliver øremærket, og som det også er blevet sagt, er det sket. Der var bred enighed om, at de penge, der bliver afsat på satspuljen, bliver øremærket, sådan at det kun er, hvis man opretter et bofællesskab, man får pengene eller en del af pengene udbetalt.

Men det giver selvfølgelig stadig væk nogle problemer, hvis der er kommuner og amter, hvor man slet ikke søger om de penge, og hvor

man ikke engang er interesseret i det. Derfor er vi nødt til at supplere en øremærkning af midlerne med nogle andre styringsmekanismer af den slags, som vi plejer at kalde bløde styringsmekanismer.

Til hr. Poul Nødgaard kan jeg sige, at vi faktisk arbejder med at lave en årlig status over, hvad der egentlig er af tilbud rundt omkring i landet. Man lader kommuner og amter indrapportere og laver så en slags overblik eller et socialt danmarkskort over, hvilke tilbud der er, og hvor de er.

Det er, hvad man kunne kalde et blødt strygeinstrument, hvor man kan vise borgerne i de enkelte amter og kommuner, hvad det egentlig er, deres valgte lokalpolitikere foretager sig. Jeg tror, det er et godt instrument, som også giver et godt udgangspunkt at samarbejde med amter og kommuner om.

Derudover er der en psykiatrisk følgegruppe, der hele tiden vurderer, hvad der sker, og som giver mange forner for gode råd og kommer med gode ideer til amter og kommuner om, hvad der burde foregå.

Endelig vil jeg nævne, at der er et forslag om det, der med et måske lidt klodset ord hedder lokale dialogfora. Det har jo en helt klar begrænsning, hvad vi herinde centralt står og taler om burde til ude lokalt. Hvis der ikke er nogle, der lokalt vurderer situationen og sætter ting i gang, har vi nogle klare grænser, vi ikke kan overskride. Derfor er det meget nødvendigt, at der i alle lokalsamfund bliver dannet lokale dialogfora, altså grupper, hvor man snakker sammen om, hvordan situationen er i lokalområdet, hvor mange sindslidende der er, hvad der er af tilbud, hvordan man sørger for, at de behov, der er, også kan blive dækket, og hvilken plan man skal have i sit område, for at man kan sørge for, at der er de tilbud, der kan dække de behov, der er.

Det lyder måske også som en mindre ting, men jeg tror faktisk, det er noget, der ganske betragteligt kunne mindske det problem, vi har med et uensartet niveau over hele landet. Så på den måde ser jeg egentlig med en vis fortrøstning frem til, at nogle af de problemer, som de sindslidende stadig væk har, kan vi komme nærmere henimod at få afskaffet i de kommende år.